

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, diputada.

Efectivament, les coses han canviat, és evident, i estem molt millor que no abans. I això la ciutadania ho pot viure, no és una qüestió només de vore o de pensar, sinó que és pot viure.

I ho acabem de fer amb les dades que hem donat, amb el zero-tres, i amb les dades que ara estem donant amb les taxes universitàries, les beques i el conjunt de polítiques universitàries. Perquè si hem dit abans que el zero-tres és important per a transformar la situació de partida, el que no podem és deixar d'acompanyar als nostres adolescents, deixar d'acompanyar als nostres estudiants quan arriben a l'etapa universitària. I, per tant, ha de ser un acompanyament al llarg de la vida, des del zero fins al cent, des del zero fins al total de la vida.

I, en eixe sentit, estem invertint des del primer minut fins a les taxes universitàries, fins els estudis superiors. Precisament per això hem actuat en diferents perspectives.

Vostè ha dit que cal recordar per saber d'on venim i on estem. Efectivament, és que no només es retallava, no només s'invertia menys, no només s'acordava amb els rectors i no es complia, és que resulta que va haver un pla plurianual de finançament de les universitats que mai es va aplicar. Directament, no es va arribar ni a aplicar i es va arribar a acumular un deute de 768 milions d'euros amb les universitats. 768 milions d'euros. Els doctorats en matemàtiques també podrien fer números sobre això. 768 milions d'euros de deute que no van pagar a les universitats quan ho havien acordat amb ells, amb els rectors i rectores en este sentit.

A més a més, van ser els que més van pujar i van ser els que més van baixar en beques, és a dir, pugem les taxes... Això ho feia el govern anterior, Partit Popular, pujava les taxes, reduïa les beques i deixava a deure més de 768 milions d'euros a les universitats valencianes. Això és el que venia passant en el govern del Partit Popular.

Què ha passat amb el govern del botànic? Doncs, mire, clarament, hem baixat les taxes un 15%, un 15% per a tots els estudiants, per a totes les universitats. I a més a més, hem transferit, com els deia, eixos 18 milions d'euros perquè no deixen de tindre ingressos les universitats i puguen seguir fent les seues polítiques universitàries.

A més a més, hem augmentat les beques fins a 30,8 milions d'euros. 30,8 milions d'euros és el doble de beques que hi havia amb el Partit Popular. I perquè es facen una idea, és el doble també de les beques que dona el govern de Madrid, que té més població, però està governada pel Partit Popular i per la ultradreta. Una xicoteta diferència de quan governen uns partits i uns altres a cadascuna de les autonomies.

A més dels 768 milions d'euros, dels 768 milions d'euros que van deixar a deure el govern del Partit Popular, este govern no només ha baixat les taxes, no només ha compensant a les universitats, no només hem augmentat les beques fins a duplicar-les, sinó que hem pagat a les universitats més de 500 milions d'euros del que li devia el Partit Popular, més de

500 milions d'euros. Imaginen-se el que haguérem pogut fer si ens haguérem trobat un sistema universitari sanejat.

I, per tant, no ens hem quedat ahí, hem vullgut seguir. I hem seguit, per exemple, augmentant també i millorant les condicions laborals del PAS i del PDI, hem consignat 30 milions d'euros per això. Alliberem a partir també del 2019 recursos de les universitats per a pagar els complements nacionals que hi havia i que pagaven les universitats per 12 milions d'euros, també ho paga La Generalitat per a poder alliberar i fer més polítiques universitàries per part de les universitats, i 8 milions d'euros que destinem per al personal, entre altres, personal associat que puga dignificar el seu treball, que puga cobrar el que deuria haver cobrat i que ningú abans li havia posat eixos recursos damunt la taula.

Això què ha significat? Doncs, mire, ni més ni menys que un de cada tres estudiants universitaris al País Valencià té beca, un de cada tres. És una autèntica transformació el que estem fent. I si fem el càlcul de mitjana de l'estalvi, de mitjana d'estalvi –alguns hauran tingut més, alguns hauran tingut menys–, però de mitjana els 125.000 alumnes de la universitat valenciana ara es poden estalviar quasi 400 euros per matrícula.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Serà ara el diputat senyor Josep Nadal, del Grupo Parlamentari Compromís, el que farà la pregunta també al conseller d'educació.

Senyor Nadal, quan vullga.

El senyor Nadal Sendra:

Bona vesprada, senyor conseller.

Les xifres de ràtio d'alumne per cada docent, de ràtio d'alumne per cada centre i de ràtio d'alumne per localitat són conceptes diferents i diferenciats, però que en conjunt indiquen ben a les clares quina és la inversió que fa un govern en educació, indiquen quina és la prioritat que té un govern a l'hora de donar-li prioritats a la qualitat educativa i a la planificació educativa, aixina com també a això tan important que és la igualtat d'oportunitats per a tots els xiquets i xiquetes.

Segons estudis fets per l'OCDE, es considera que les classes amb un nombre major d'alumnes estan associades amb problemes de comportament i amb la necessitat de dedicar més temps per a mantindre l'ordre per part dels professors.

Per contra, es considera que les classes amb un nombre menor d'alumnes permeten els professors dedicar menys temps a tasques administratives i més temps a l'atenció individualitzada de cada alumne. És una relació inversament proporcional que tot el món entén: quan més baixen les ràtios, més puja la qualitat educativa.

Aquestes consideracions, a més –i això és important remarcar-ho–, valen tant per a l'educació pública, per a l'educació concertada i per a l'educació privada.

No obstant, sembla que aquestes conclusions no són tan òbvies per a tota la societat i que n'hi han sector empresarials i sectors judicials que no compartixen estes conclusions i que fan tot el que està al seu abast perquè les ràtios no puguen baixar-se.

És per això, senyor conseller, que volem preguntar-li quina ha segut l'evolució de les ràtios alumne per centre i alumne per localitat en els últims anys que poden possibilitar una major qualitat del sistema educatiu.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor conseller d'Educació, Investigació, Cultura i Esport:

Puc pegar la volta? Gràcies.

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyor diputat.

Efectivament, és que ho diu l'OCDE, però no només l'OCDE, ho diuen tots els estudis que és evident –fins i tot el sentit comú ho diu, i qualsevol persona que ha entrat a una aula i ha intentat fer de professor ho sap– que quan menys alumnes tens per aula millor els pots educar. Eixe sentit comú que no impera massa és evident que servix perfectament per a millorar la qualitat educativa.

Precisament per això, precisament perquè és de sentit comú, precisament perquè és millor per a tots els xiquets i xiquetes és una de les qüestions que vam posar damunt la taula només entrar al govern, només arribar, fins i tot amb els diners del Partit Popular. És a dir, sense uns pressupostos aprovats pel botànic, ja vam entrar per a augmentar les unitats, per a esponjar els xiquets i les xiquetes que estaven en cada aula i començar a reduir les ràtios per a l'entrada del curs primer que vam estar al govern.

En eixe sentit, quan vam arribar al govern la ràtio es situava en trenta alumnes d'infantil i primària, entraven trenta xiquets de tres anyets a l'aula; trenta-sis alumnes de l'ESO i quaranta-dos alumnes al Batxillerat. Eixa era la ràtio que hi havia amb el govern anterior.

Què és el que vam fer nosaltres només arribar? Recuperar les ràtios prèvies a les retallades i, per tant, arribar a vint-i-cinc alumnes d'entrada –no trenta, cinc menys, cinc menys–, i en algunes localitats que es podia permetre per la població escolar i les estructures dels mateixos centres, hem baixat fins a vint-i-tres, set alumnes menys per aula, set alumnes menys per aula d'entrada, per a poder tractar-los millor, per a poder acompanyar-los millor en els seus aprenentatges. Trenta en primer de l'ESO, en lloc dels trenta-sis –trenta, sis menys– i trenta-cinc en primer de Batxillerat, quan estaven entrant quaranta-dos. És evident que hi ha una diferència ben gran per a poder tractar millor a l'alumnat.

Això és així que aquesta reducció avui arriba ja de forma generalitzada a la immensa majoria de centres. Per cert, les

dades no enganyen, i tenim el 90% dels centres ara mateix, perdó, de les aules de primària, per baix de vint-i-cinc, el 90% de les aules de primària i el 97% de l'ESO. És a dir, que ja es va veient el resultat d'eixa baixada de ràtios per a poder tindre una millor atenció educativa. Això ha fet que la ràtio mitjana se situe ara mateix al voltant de vint-i-un; quan vam arribar passava de vint-i-cinc, estava a punt d'arribar fins a vint-i-sis.

Per tant, és una evolució positiva, és una evolució que posa al centre la millora de l'educació i, com vostè ha dit, és per a tots els xiquets i xiquetes, estudien en el centre que estudien. I això és bo per a tots.

Per això no entenem de cap manera que si es bo per als alumnes, és bo per als professors per a poder treballar millor, és bo per a les famílies perquè els xiquets i les xiquetes tenen una millor atenció, no podem entendre com alguna entitat, alguna federació de determinats centres estiga en contra d'eixa millora, si no és que és per una necessitat més econòmica que no pedagògica. I, per tant, no la compartim i no és una qüestió que nosaltres puguem fonamentar pedagògicament. Per això estem treballant per baixar les ràtios encara més.

Per tant, és una mesura que no perjudica ningú, que beneficia a tot el món, a les famílies, als xiquets, als professors del conjunt dels centres educatius sostinguts amb fons públics i que altres comunitats també han fet.

Puc parlar de Navarra, del País Basc, d'Aragó, de Castella-la Manxa i fins i tot d'una comunitat que es diu Galícia i que està governada per la dreta i resulta que també han baixat la ràtio. I resulta que ells sí que poden fer-ho i nosaltres no. Jo crec que és evident que eixe complex d'inferioritat nosaltres no el tenim i el que volem és que els valencians i les valencianes tinguen les millors condicions.

A més a més, ho hem pogut fer gràcies que hem contractat 6.000 professors més. Hem baixat les ràtios, n'hi han menys alumnes per aula, hem obert més unitats, hem contractat a més professorat, n'hi han 6.000 professors més. I estem destinant, a més a més, més professorat a atendre de forma individualitzada als nostres xiquets i xiquetes, baixant la ràtio, però també aquells que tenen més necessitat destinem fins a 56 milions d'euros més que el govern anterior a necessitats educatives especials per a atendre millor als xiquets que tenen més necessitat.

Per tant, una bona política, baixar les ràtios per a atendre millor a cada alumne en cada aula.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

(Ocupa la presidència el vicepresident segon, senyor Alejandro Font de Mora Turón)

El senyor vicepresident segon:

Gràcies, conseller.

Passem, si no hi ha inconvenient, senyories, a la següent pregunta, que és la que formula el diputat Emigdio Tormo del Grup Parlamentari Ciudadanos, al Consell, sobre subvencions a organitzacions que donen suport a l'independentisme català.